

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בִּלְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ז - חלק י"ב

קונטרס 792

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

זו דגימטריאות ע"ש, והובא במבוא לכתבי הגרמ"מ משקלוב ח"א [דף ט"ז], ועיין שם עוד בארוכה בזה, והבן.

ואיש האלקים רמ"ק ז"ל זי"ע בספרו פרדס רמונים (שער ל' פרק א') כתב: "ידעת סודות תורתנו הקדושה הוא על ידי הצירופים, והגימטריאות, והתמורות, וראשי תיבות, וסופי תיבות, ותוכי תיבות, וראשי פסוקים, וסופי פסוקים, ודילוג אותיות, וצירוף אותיות. ועניינים אלו נשגבים ונעלמים, וסודם נשגב ואין בנו כח להשיגם לרוב העלמם, כי יתחלפו על פי דרכים אלו לאין סוף ולאין תכלית, ועל זה נאמר ארוכה מארץ מדה וגו', ועניינים אלו אנחנו מקוים שיתגלו אחר התחיה, אחר העכול החומר העכור, ואחר שיצרף הגוף הנגוף, וישאר הצורה כחפץ יוצרה" עכ"ל, ועיין שם שהאריך למאוד מאוד בעניני הגימטריא וכלליה.

והגאון יעב"ץ ז"ל בספרו עץ אבות על מסכת אבות שם (ספ"ג דל"ג ע"ב) כתב: "כללו של דבר גימטריא וגזירה שוה דינן שוה, שאין אדם דן אותן מעצמו על מנת לחדש דברים אשר לא שערם אבותינו הקדמונים בעלי הקבלה האמיתית, רק אם לקיים דברי חז"ל ומסורת רבותינו זה מותר, ויש כאן שכר הרבה ליטול, ובזה האופן ראוי לחפש אחר גימטריאות לסמוך עליה דברים ישרים הנאמרים באמת, כזה ראה וקדש, מצוה להביא מן החדש, וכל המרבה הרי זה משובח, כסף מחירה לא ישקל", עיין בכל דבריו שם, (ועיין בספר "שמנה לחמו" הנדפס מחדש על ידי הרה"ג מנחם וויין שליט"א, באריכות דבריו).

וכיוצא בזה היה עושה הרב הגדול מאריה דארעא דישראל הרב המג"ן רבי משה גלאנטי השני רבה של ירושלים ת"ו, לרמוז דרשות רז"ל בגימטריא של הפסוק. ונדפס להרב ז"ל קונטרס בזה בסוף ספר קרבן חגיגה, אשר בלי בלוי זמן וטורח כמעט היה שורה עליו רוח חכמה לכוון דרשות רז"ל בגימטריא של הפסוק, כמו שהעיד עליו נכדו הרב המג"ח שם. והביא בספר כנפי יונה שאם יעלה רמז בפסוק בראשי תיבות וסופי תיבות וגימטריא בכיון למספר שמות הקודש ועניינים עליונים מה טוב ומה נעים" ע"ש.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

(ועיין עוד בשם הגדולים חלק הספרים - מערכת צ' אות ט"ז, וכן במערכת ר' אות כ"ד).

ולאור כל דברי חז"ל הקדושים וגדולי ישראל לדורותיהם ראינו לנכון להגיש לפני לומדי הזוהר ישראל הקדושים, מעט מזעיר ממה שהתגלה לנו בסייעתא דשמיא רמזים נפלאים ועצומים לרמז על כוחו הרב של רבי שמעון בר יוחאי זיע"א ותורתו – וכמו בת קול יוצאת מן השמים ומכרזת: הזהרו ברשב"י ובתורתו – וכל לומדי הזוהר הקדוש מתקשרים לנשמתו^א.

[א] כתב בספר פלא יועץ (ערך דובב) וזה לשונו: פירשו רבותינו ז"ל שכל תלמיד חכם שאומרים דבר תורה משמו בעולם הזה שפתותיו דובבות בקבר ויש לו הנאה ונחת רוח כשותה יין קונדיטון, כמו שכתוב בירושלמי מסכת שקלים, "... כתוב בספרים שפעם אחת היה שמד ונגלה מוהר"מ אלשיך ז"ל בהקיק, והציל לאחד מתוך ההפיכה, מפני סיבה שהיה לימוד ספרו בתמידות, עכ"ל.

אמרו חז"ל ביבמות (צו ע"ב – צו ע"א): "... אזול ר' אלעזר אמר לשמעתא בי מדרשא, ולא אמרה משמיה דר' יוחנן. שמע רבי יוחנן איקפד. ... ורבי יוחנן מאי טעמא קפיד כולי האי? דאמר רב יהודה אמר רב: מאי דכתיב "אגורה באהלך עולמים"? וכי אפשר לו לאדם לגור בשני עולמים? אלא אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא: רבוננו של עולם, יהי רצון שיאמרו דבר שמועה מפי בעוה"ז. דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי: כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה – שפתותיו דובבות בקבר. אמר ר' יצחק בן זעירא ואיתימא שמעון גזירא: מאי קראה? "זחכך כיון הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים". ככומר של ענבים. מה כומר של ענבים כיון שמניח אדם אצבעו עליו מיד דובב, אף תלמידי חכמים כיון שאומרים דבר שמועה מפיהם בעולם הזה שפתותיהם דובבות בקבר.

וביאר בעל היערות דבש, (חלק שני – דרוש ז): "... היינו להבין, מכל מקום איך דר בב' עולמות, אבל כשאומרים דבר שמועה מפיו, אז נשמת צדיק מתלבשת שם בלומדים, עומדת שם, וכך שפיר אמרין דר בב' עולמות, בעולם הנצחי ובוה העולם, גם נתלבשת בגוף בקבר בהבלא דגרמי, כך אמרו שפתותיו דובבות בקבר, שנתלבש בגוף בקבר עכ"ל, (ועיין עוד ביערות דבש, חלק ראשון – דרוש טז). וראה בליקוטים מכתבי הרמח"ל זצ"ל (רבי משה חיים לוצאטון) בענין כותל המערבי, סוד לוח: באדם נשאר עצם אחד בקבר הנקרא לוח, ועליו יבנה הגוף לתחית המתים. ויש שם גם חלק מן הנפש והיא נק' הבלא דגרמי. כן הוא בבית המקדש, נשאר הכותל המערבי, וה"ס זה לוח שעליו יבנה הבנין לע"ל, ואותה הקדושה השורה עליו נק' הבלא דגרמי].

ובספר תורה וחיים להר"ח הטוב זי"ע (מערכת חת), כתב: אם אומרים חידושים של תלמיד חכם שכבר בעולם העליון, הרי הוא בא מעולם העליון לאותו מקום כמבואר בזוהר הקדוש (חלק ג' פרשת פנחס דף ר"כ ע"א), וה"ל: שמעו חד קלא דהוה אמר, פנון אתר פנון אתר לרבי פנחס בן יאיר, דאיהו גבייכו, דתנינן דכל אתר דצדיקא אתחדש ביה מלי דאורייתא, כד איהו בההוא עלמא, פקיד לההוא אתר ואתי ליה לגביה, וכל שכן כד שראן בגווייה צדיקייא אחרנין, לחדתא בההוא אתר דאמרין מלי

פתובים משני עבריהם, מזה ומזה הם פתובים, לחות אבן פתובים וגומר. לחת אבן, מה זה אבן? זו אבן השתיה, שממנה השתת העולם, והיא בת העין, עליה נאמר על אבן אחת שבעה עינים, והם שבעה גלדי העין, ועליהם נאמר שבע ביום הללתיך, וזו המלכות הקדושה שנאמר בה אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה, מי הבונים? אלו אותם בעלי המשנה שבונים את הבנינים של העולם ופוסקים הלכות, שמאסו בגלות, נאמר בה היתה לראש פנה, משום שהיא הלכה למשה מסיני, קבלה למשה, ומה שהיתה בת העין שחורה, ממנה ובה יהיה הקדוש ברוך הוא מאיר לעולם, משום שהוא מאיר בה.

והעינים שמאירות בתורה, עליהם נאמר עיני כל אליך ישרו ואתה נותן להם את אכלם בעתו, וצריך אדם להתעסק בהם תמיד, ערב ובקר וצהרים תמיד, שישתפל בה הקדוש ברוך הוא בעיניו. זהו שכתוב תמיד עיני יהו"ה אלהי"ך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה, ולמדנו תמיד מתמיד, תמיד של ערב ובקר מתמיד של תמיד - עיני יהו"ה אלהי"ך בה, והרי התמיד של ערב ובקר הוא של קריאת שמע, אלא מכאן למדנו, שמי שקורא קריאת שמע ערב ובקר בכל יום תמיד, כאלו קיים והגית בו יומם ולילה בתורה, זהו שכתוב לא ימוש ספר התורה הזה מפיד והגית בו יומם ולילה. וספר תורה הוא עין, שני פנפי העין - שני לוחות, ועליהם נאמר תמיד עיני יהו"ה אלהי"ך בה מראשית השנה, ומה זה בה? בכת העין שהיא השכינה, ועל

דאורייתא דאתמר בהון פתובים משני עבריהם מזה ומזה הם פתובים, לחות אבן פתובים וגומר, לחת אבן, מאי אבן, דא אבן השתייה, שממנה השתת העולם, והיא בת עינא, עליה אתמר (זכריה ג ט) על אבן אחת שבעה עינים, ואינון שבעה גלדי עינא, ועליהו אתמר (תהלים קיט קסד) שבע ביום הללתיך, ודא מלכותא קדישא, דאתמר בה (שם קיח כב) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה, מאי הבונים אלין אינון מארי מתניתין דאינון בנאן בניינין דעלמא, ופוסקי הלכות, דמאסו בה בגלותא, אתמר בה היתה לראש פנה, בגין דאיהי הלכה למשה מסיני קבלה למשה, ומה דהות בת עינא אוכמא, מינה ובה יהא קודשא בריך הוא נהיר עלמא, בגין דאיהו נהיר בה.

ועינין דנהרין באורייתא, עליהו אתמר (שם קמה טו) עיני כל אליך ישרו ואתה נותן להם את אכלם בעתו, וצריך בר נש לאתעסקא בהון תדיר ערב ובקר וצהרים תמיד, לאסתפלא בה קודשא בריך הוא בעינוי, הדא הוא דכתיב (דברים יא יב) תמיד עיני יהו"ה אלהי"ך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה, ואוליפנא תמיד מתמיד, תמיד דערב ובקר, מתמיד דתמיד עיני יהו"ה אלהי"ך בה, והא תמיד דערב ובקר דקריאת שמע איהו, אלא מכאן אוליפנא דמאן דקרי קריאת שמע ערב ובקר בכל יום תמיד, כאלו קיים והגית בו יומם ולילה באורייתא, הדא הוא דכתיב (יהושע א ח) לא ימוש ספר התורה הזה מפיד והגית בו יומם ולילה, וספר תורה (דף קמה ע"ב) איהו עין, תרי פנפי עינא תרי לוחי, ועליהו אתמר תמיד עיני יהו"ה אלהי"ך בה מראשית השנה, ומאי בה, בכת עין דאיהי שכינתא, וכנפי עינא

עֲלִיָּיהוּ אֶתְמַר (תהלים קיח ט) פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָקָה,
תִּלְתַּת גְּבוּוֹנִין כָּלֵל וּפְרֹט, וּכְלָל וְאִינוֹן אֱהִיָּה,
אֲשֶׁר אֱהִיָּה, דְּאִינוֹן כָּלֵל בְּכָל אֹרִיִּיתָא,
אֱהִיָּה כָּלֵל, אֲשֶׁר פְּרֹט, אֱהִיָּה כָּלֵל. קְרִיִצִין
דְּעַל עֵינִין, עֲלִיָּיהוּ אֶתְמַר (שיר ה יא) תִּלְתַּלְתַּלִּים
שְׁחֹרֹת פְּעֹרֵב, וְאִינוֹן תְּלִי תְּלִים. מְצַחָא דְּעַל
עֵינִין בְּה צִין גְּזַר הַקֹּדֶשׁ, מְרוֹקִם בְּגוּוֹנִין
וְצִיּוּרִין דְּבִי מְקַדְשָׁא דְלַעֲלָא, וְצִיּוּרִין דִּילָה
שְׁרֻטוּטִין בְּפוּתִיא וּבְאוּרְפָא, מְנַהוֹן דְּקִיקִין
מְנַהוֹן רְבֻרְבִין, וְעֲלִיָּיהוּ אֶתְמַר בְּמָקוֹם שְׁאֲמַרו
לְהֶאֱרִיף אִינוֹ רְשָׁאי לְקַצֵּר, לְקַצֵּר אִינוֹ רְשָׁאי
לְהֶאֱרִיף, לְהֶאֱרִיף מַסְטְרָא דְּו', לְקַצֵּר מַסְטְרָא
דְּי'.

כַּנְפֵי הַעֵיִן נֶאֱמַר פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי
צְדָקָה. שְׁלֹשָׁה גְּבוּוֹנִים - כָּלֵל וּפְרֹט
וּכְלָל, וְהֵם אֱהִיָּה אֲשֶׁר אֱהִיָּה,
שְׁהֵם כָּלֵל בְּכָל הַתּוֹרָה, אֱהִיָּה
כָּלֵל, אֲשֶׁר פְּרֹט, אֱהִיָּה כָּלֵל.
הַגְּבוּוֹת שְׁעַל הַעֵינִים, נֶאֱמַר
עֲלִיָּיהֶם תִּלְתַּלְתַּלִּים שְׁחֹרֹת פְּעֹרֵב,
וְהֵם תְּלִי תְּלִים. עַל הַמְצַח שְׁעַל
הַעֵינִים צִין גְּזַר הַקֹּדֶשׁ, מְרוֹקִם
בְּגוּוֹנִים וְצִיּוּרִים שֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
שְׁלַמְעֵלָה, וְהַצִּיּוּרִים שְׁלָה
שְׁרֻטוּטִים בְּרַחֵב וּבְאֶרְףָה, מֵהֶם
קְטָנִים מֵהֶם גְּדוֹלִים, וְעֲלִיָּיהֶם
נֶאֱמַר בְּמָקוֹם שְׁאֲמַרו לְהֶאֱרִיף
אִינוֹ רְשָׁאי לְקַצֵּר, לְקַצֵּר - אִינוֹ
רְשָׁאי לְהֶאֱרִיף, לְהֶאֱרִיף מֵהַצַּד
שֶׁל ו', לְקַצֵּר מֵהַצַּד שֶׁל י'.

אֲנַפּוּ דְּמַטְרוּנִיתָא, אִינוֹן מ"ט אֲנַפִּין טְהוֹר,
נְהַרִין כְּשׁוֹשְׁנָה תּוֹוֹר וְסוּמְקָה, נְטָלִין
מִימִנָּא וּשְׁמַאֲלָא, גְּוֹן תּוֹוֹר בְּלִיבּוֹן דְּעֵנְנָה,
סוּמְקָה בְּשַׁת דְּדַחִילוֹ, יִרְאָה בְּשַׁת, כִּד אֶתְחַזְרוּ
יְרוּקִין, הָא חֲתָן דִּילָה אֶסְתַּלַּק לְגַבֵּי חֲמָה
דְּאִיָּה אִימָא עֲלָאָה, וּמַאֲלִין תִּלְתַּת גְּבוּוֹנִין
דְּאֲנַפִּין תִּלְיִין שְׁבַעִין וּתְרִין אֲנַפִּין כְּחוּשְׁבָן
חֲס"ד, וּבַהוּן יר"ו אֶתְוֹן כְּחֻשְׁבָן גְּבוּר"ה,
וְדָא אִיָּהוּ רְזָא דְּוִיעֵבֵר יְהו"ה, רְזָא דְּעֵיבֹר,
נְהִיר בַּהוּן לְגַבֵּי כְּלָה בְּאַרְבַּע אֲנַפִּין, הִדָּא הוּא
דְּכְתִיב (יחזקאל א ו) וְאַרְבַּעָה פָּנִים לְאַחַת,
וְעַמּוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא אִיָּהוּ וְא"ו עֵיבֹר הַשְּׁנָה,
דְּאִית בְּה תִּלְתַּת עֶשֶׂר יְרַחֲוִין, וְאִינוֹן וְאִיָּה בְּרַאשֵׁי
תִּיבִין וְ"הוּ א"גִי וְ"הוּ, וּבִיָּה אִיָּהוּ אֲשֶׁה (ג"ל
איש) וְאִיָּהוּ אֲשֶׁה עוֹבְרָה, סוּד הַעֲבוּר יְסוּד,
דְּאִיָּהוּ יְסוּד טְפָה, דְּמִיָּנָה אֶתְעַבִּידַת עֲבוּר,
דְּאִיָּהוּ וְא"ו, דְּהָא וְא"ו בְּלָא טְפָה לִית לָהּ
עֲבוּר, וְדָא אִיָּהוּ מוֹחָא דְּתַמְן חֲכָמָה.

פְּנֵי הַגְּבֻרָה, הֵם אֲרַבְעִים וְתֵשַׁע
פָּנִים טְהוֹר, מְאִירִים כְּשׁוֹשְׁנָה,
לְבָן וְאָדָם, נוֹטָלִים מִיָּמִין
וּמִשְׂמַאל, גְּוֹן לְבָן בְּלִבּוֹן שֶׁל
עֲנָה, אָדָם - בְּשַׁת שֶׁל יְרָאָה, יִרְאָה
בְּשַׁת. כְּשִׁחְזוּרִים לִירְקִים, הָרִי
הַחֲתָן שְׁלָה הַסְּתַלַּק לְחֲמָה, שְׁהִיא
הָאֵם הַעֲלִינָה. וּמַשְׁלֵשַׁת הַגְּבוּוֹנִים
הִלְלוּ שֶׁל הַפָּנִים תְּלוּיִים שְׁבַעִים
וּשְׁתַּיִם פָּנִים כְּחֻשְׁבּוֹן חֲס"ד,
וּבְהֶם מְאִתִּים וְשֵׁשׁ עֶשְׂרֵה
אוֹתִיּוֹת כְּחֻשְׁבּוֹן גְּבוּר"ה, וְזֵהוּ
הַסוּד שֶׁל וִיעֵבֵר יְהו"ה, סוּד
הַעֲבוּר, מְאִיר בְּהֶם לְכִלָּה בְּאַרְבַּע
פָּנִים, זֵהוּ שְׁכַתוּב וְאַרְבַּעָה פָּנִים
לְאַחַת, וְהַעֲמוּד הָאֲמַצְעִי הוּא
וְא"ו, עֲבוּר הַשְּׁנָה, שְׁיֵשׁ בְּה
שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר חֲדָשִׁים, וְהֵם בְּרַאשֵׁי
תְּבוֹת וְ"הוּ א"גִי וְ"הוּ, וּבִוּוּ הוּא
אֲשֶׁה (ג"ל איש) וְהִיא אֲשֶׁה עֲבֻרָה,
סוּד הַעֲבוּר - יְסוּד, שְׁהוּא יְסוּד
טְפָה שְׁמִינָה נְעִשָׂה עֲבוּר, שְׁהוּא
וְא"ו, שְׁהִירִי וְא"ו בְּלִי טְפָה אִין
לָהּ עֲבוּר, וְזֵהוּ הַמַּח, שְׁשָׁם
הַחֲכָמָה.

וְא"ו הוּא הַחֲטָם מִתְּתָן בְּפָנִים,
עֲלִיָּיהֶם נֶאֱמַר וַיִּצַּר יְהו"ה

וְא"ו אִיָּהוּ חוּטְמָא מִתְּתַקְנָא בְּאַנַּפִּין, עֲלִיָּיהוּ
אֶתְמַר (בראשית ב ז) וַיִּצַּר יְהו"ה אֱלֹהִים,

אלהי"ם, ומאירי"ם בלכך ואדם, והחטם שהולך בדרך ישר הוא חותם אמת, ואם אינה בדרך אמת, אינה חותם, הטבעת של המלך, ומשום זה ציור הגבירה הדמות שלה של החטם, מתקן בפנים ובדרך ישר על הפנים, ושני נקבי החטם שני נביאי אמת, הפה - בת המלך, ובה לשון למודים, שהוא צדיק, ועליה (עליהם) נאמר פחות השני שפתותיה ומדברך נאנה, בתורה, הפה - הכלל של הכל, ממנו קול ודבור שהם ו"ה, ממנה הכל שהיא ה', פה קטן סתום באות י', מתתקן בשמו של יהו"ה, ומשום זה פחות השני שפתותיה ומדברך נאנה.

צנאריך כמגדל השן - זו ירושלים, עליה נאמר כמגדל דוד צנאריך, תכשיטיה - פהנים לויים וישראלים, בנוי לתלפיות, זה צדיק שהוא תל שהכל פונים אליו, הפנות שלו - שני נביאי אמת, שהשכינה ודאי היא ירושלים, התכשיטים שלה שלשת האבות, החרוזים שלה - שני עמודי אמת.

דבר אחר, צנאריך - זו התורה, התכשיטים שלה - מאתים ארבעים ושמונה מצוותיה, החרוזים והקמיעים שלה הם ממנים על שלש מאות ששים וחמש לא תעשה, ששומרים אותה בהם, וכשמתעלה הצנאר בתכשיטים שלה אל החתן, כמה ריחות טובים עולים בה. זהו שפתיב מי זאת עלה מן המדבר, זה הר סיני שהוא צנאר של עולם. מקטרת מור - זה הקדוש ברוך הוא, שנאמר בו אלף לי אל הר המור, ולבונה - זו הלבנה הקדושה, עליה נאמר ואל גבעת הלבונה, מפל אבקת רוכל - זה צדיק, שהוא כל הפלול בכל.

ונהרין בתוור וסומק, וחוטמא דאזלא בארז מישר איהי חותם אמת, ואם לאו איהי בארז קשוט לאו איהי חותמא דגושפנקא דמלפא, ובגין דא ציורא דמטרוניתא דיוקנא דילה דחוטמא, מתתקנא באנפין ובארז מישר על אנפין, ותריין נוקבין דחוטמא תרי נביאי קשוט, פומא ברתא דמלפא, ובה לשון למודים דאיהו צדיק, ועלה (נ"א ועליהו) אתמר (שיר ד ג) פחות השני שפתותיה ומדברך נאנה באורייתא, פומא כללא דכלא, מינה קול ודבור דאינון ו"ה, מינה הכל דאיהי ה', פומא דקיקא סתימא באות י', מתתקנא בשמא דיהו"ה, ובגין דא פחות השני שפתותיה ומדברך נאנה.

צנאריך כמגדל השן (שם זח), דא ירושלים, עלה אתמר (שם ד ד) כמגדל דוד צנאריך, תכשיטין דילה פהנים לויים וישראלים, בנוי לתלפיות דא צדיק דאיהו תל שהכל פונים בו, פנות דילה תרין נביאי קשוט, דשכינתא ודאי איהי ירושלים, תכשיטין דילה תלת אבהן, חרוזין דילה תרי סמכי קשוט.

דבר אחר צנאריך דא אורייתא, תכשיטין דילה רמ"ח פקודין דילה, חרוזין וקמיעין דילה אינון ממנן על שס"ה לא תעשה, דנטרין לה בהון, וכד אסתלק צנאר בתכשיטין דילה לגבי חתן, כמה ריחין טבין סלקין בה, הדא הוא דכתיב (שם ג ו) מי זאת עולה מן המדבר, דא טורא דסיני דאיהי צנאר עלמא, (שם) מקטרת מור דא קודשא בריך הוא, דאתמר ביה (שם ד) אלף לי אל הר המור, ולבונה דא סיחרא קדישא, עלה אתמר ואל גבעת הלבונה, מפל אבקת רוכל דא צדיק, דאיהו כל פליל בכלא.

דְּבַר אַחַר צוֹאֲרֵךְ דָּא אורִייתָא דְּבַעַל פְּהַ, הִלְכָה לְמִשָּׁה מְסִינִי, מְקַטְרַת מִזְרָא - אָמַר מִר, וּלְבוֹנָה - לְבוֹנָה הִלְכָה, מְכַל אֲבָקַת רֹכֵל - זֶה צְדִיק שְׂיִישׁ בּוּ מְכַל מְסִינִים, וְזֶה מְאִיר לְתוֹרָה שְׂבַעַל פְּהַ, וּמְיָד כְּשֵׁהיא מְתַקְשֻׁטת בְּכָל מִינֵי תַכְשִׁיטִים, יְרוּשָׁלַיִם שְׁהיא צוֹאֲרֵךְ הַעוֹלָם, הַקְדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא מְקִיף אוֹתָהּ, זֶהוּ שְׂכָתוֹב וְאֵי אֵהִי לָהּ נְאֻם יְהוָה חוֹמַת אֵשׁ סְבִיב, וְהוּא מְחַבֵּק אוֹתָהּ בְּשִׁמְיָ דְּרוּעוֹת, זֶהוּ שְׂכָתוֹב שְׂמָאלוֹ תַחַת לְרֵאשִׁי וְיִמִּינוֹ תַחַבְּקֵנִי.

דְּבַר אַחַר צוֹאֲרֵךְ דָּא אורִייתָא דְּבַעַל פְּהַ, הִלְכָה לְמִשָּׁה מְסִינִי, מְקַטְרַת מִזְרָא מִר, וּלְבוֹנָה לְבוֹנָה הִלְכָה, מְכַל אֲבָקַת רֹכֵל דָּא צְדִיק דְּאִית בֵּיהּ מְכַל מִינִים, וְדָא נְהִיר לָהּ לְאורִייתָא דְּבַעַל פְּהַ, וּמְיָד (דף קמז ע"א) דְּאִיהִי מְתַקְשֻׁטת בְּכָל מִינֵי תַכְשִׁיטִין, יְרוּשָׁלַם דְּאִיהוּ צוֹאֲרֵךְ עֲלֵמָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶסְחָר לָהּ, הִדָּא הוּא דְּכְתִיב (זכריה ה ט) וְאֵנִי אֵהִי לָהּ נְאֻם יְהוָה חוֹמַת אֵשׁ סְבִיב, וְאִיהוּ מְחַבֵּק לָהּ בְּתַרְיִן דְּרוּעִין, הִדָּא הוּא דְּכְתִיב (שיר השירים ב ו) שְׂמָאלוֹ תַחַת לְרֵאשִׁי וְיִמִּינוֹ תַחַבְּקֵנִי.

וְיָדִי הַגְּבִירָה, הַפְּלָה הַקְדוּשָׁה, פְּלַם רְשׁוּמִים בְּשֵׁם שְׁל יְהוָה, כְּמוֹ זֶה: (אמר המגיד, הלשון מוטעה ונ"ל שהלשון כן) בְּכַף י', בְּחֻמֶשׁ אֲצַבְעוֹת ה', בְּזוּעָה שְׁלָהּ ו', בְּחֻמֶשׁ מְצִירִים כְּמָה שְׂרֻטוּטִים כְּמוֹ הַעֲנָפִים שֶׁל עֵץ הַחַיִּים, לְרִשֵׁם בּוּ שְׁהוּא עֵץ חַיִּים. זֶהוּ שְׂכָתוֹב עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בְּהַ וְתַמְכִּיָה מְאֲשֵׁר, מִימִינָא דִּילִיהּ אֲתִיְהִיבַת אורִייתָא דְּבַכְתָּב, מְשֻׁמָּאלָא דִּילִיהּ אורִייתָא דְּבַעַל פְּהַ, וּבְאֵן אֲתִיְהִיבוּ בְּתַרְיִן לוּחִין, דְּאֲתַמְר בְּהוֹן (שירדה) שְׁנֵי שְׂדִיךְ כְּשֵׁנֵי עֲפָרִים תְּאָמִי צְבִיָה. וְעוֹד ו' אִיהוּ אורִייתָא דְּבַכְתָּב, דְּאֲתִיְהִיבַת בְּתַרְיִן דְּרוּעִין דְּאִינוּן שִׁית פְּרָקִין, וּבְאֵן אֲתִיְהִיבַת בְּתַרְיִן לוּחִין, דְּאִינוּן שְׁנֵי שְׂדִיךְ, וְאִינוּן י' י' (ובָהוּן צוּרַת ו'), וּבְהוֹן צָר, הִדָּא הוּא דְּכְתִיב וַיֵּצֵר, וְאִינוּן בְּתוּלִין דְּעֵלִימְתָא דְּאִיהִי אורִייתָא דְּבַעַל פְּהַ, דְּאֲתַמְר בְּהוֹן (שמות לב ט) וַיִּשְׁפֹּר אֶתֶם תַּחַת הַהָר חֲתָן דִּילָהּ, הִהוּא דְּאֲמַר (דברים כב ט) לֹא נִמְצְאוּ בְּתוּלִים לְנַעֲרָה (שם ט) וְעָנְשׁוּ אוֹתוֹ מֵאָה כֶּסֶף אֵלֶיךָ מֵאָה בְּרַבָּאן (שם), וְלוֹ תְהִיָה לְאִשָּׁה לֹא יוּכַל לְשַׁלְּחָהּ בְּגִלוּתָא כָּל יָמָיו.

וְיָדִי הַגְּבִירָה, הַפְּלָה הַקְדוּשָׁה, פְּלַם רְשׁוּמִים בְּשֵׁם שְׁל יְהוָה, כְּמוֹ זֶה: (אמר המגיד, הלשון מוטעה ונ"ל שהלשון כן) בְּכַף י', בְּחֻמֶשׁ אֲצַבְעוֹת ה', בְּזוּעָה שְׁלָהּ ו', בְּחֻמֶשׁ מְצִירִים כְּמָה שְׂרֻטוּטִים כְּמוֹ הַעֲנָפִים שֶׁל עֵץ הַחַיִּים, לְרִשֵׁם בּוּ שְׁהוּא עֵץ חַיִּים. זֶהוּ שְׂכָתוֹב עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בְּהַ וְתַמְכִּיָה מְאֲשֵׁר, מִימִינָא דִּילִיהּ אֲתִיְהִיבַת אורִייתָא דְּבַכְתָּב, מְשֻׁמָּאלָא דִּילִיהּ אורִייתָא דְּבַעַל פְּהַ, וּבְאֵן אֲתִיְהִיבוּ בְּתַרְיִן לוּחִין, דְּאֲתַמְר בְּהוֹן (שירדה) שְׁנֵי שְׂדִיךְ כְּשֵׁנֵי עֲפָרִים תְּאָמִי צְבִיָה. וְעוֹד ו' אִיהוּ אורִייתָא דְּבַכְתָּב, דְּאֲתִיְהִיבַת בְּתַרְיִן דְּרוּעִין דְּאִינוּן שִׁית פְּרָקִין, וּבְאֵן אֲתִיְהִיבַת בְּתַרְיִן לוּחִין, דְּאִינוּן שְׁנֵי שְׂדִיךְ, וְאִינוּן י' י' (ובָהוּן צוּרַת ו'), וּבְהוֹן צָר, הִדָּא הוּא דְּכְתִיב וַיֵּצֵר, וְאִינוּן בְּתוּלִין דְּעֵלִימְתָא דְּאִיהִי אורִייתָא דְּבַעַל פְּהַ, דְּאֲתַמְר בְּהוֹן (שמות לב ט) וַיִּשְׁפֹּר אֶתֶם תַּחַת הַהָר חֲתָן דִּילָהּ, הִהוּא דְּאֲמַר (דברים כב ט) לֹא נִמְצְאוּ בְּתוּלִים לְנַעֲרָה (שם ט) וְעָנְשׁוּ אוֹתוֹ מֵאָה כֶּסֶף אֵלֶיךָ מֵאָה בְּרַבָּאן (שם), וְלוֹ תְהִיָה לְאִשָּׁה לֹא יוּכַל לְשַׁלְּחָהּ בְּגִלוּתָא כָּל יָמָיו.

שבחו של הגוף, זאת קומתך דמתה לתמר, ומי שמכיר שעור הקומה שלה, יורש את העולם הפא שהוא ר', שנאמר בו מקוה ישראל יהו"ה, המקוה שהוא הקומה שלה, השעור שלה. שעור הקומה זה צדיק, שנאמר בו צדיק פתמר יפרח, ועליה נאמר דמתה לתמר.

שנאמר בה ויבאו אלימה ושם שתיים עשרה עינת מים ושבעים תמרים, שנים עשר עינת אלו הם שנים עשר פרקים, שהם ששה בשתי זרועות וששה בשתי שוקים. זהו שכתוב ידיו גלילי זהב ממלאים בפרשיש, מהו בפרשיש? בתרי שש, בשתי זרועות ששה פרקים, וכן ששה אחרים בשתי שוקים. שוקיו עמודי שש - אלו הם שנים עשר עינות מים, שבעים תמרים שבהם צדיק פתמר יפרח הרי הם חמש אצבעות, ובהן שלשה עשר פרקים - הם שמונה עשר, וכן שמונה עשר ביד ימין - שלשים וששה, וכן שמונה עשר שמונה עשר בשתי רגלים - הרי שבעים ושנים, שבעים שלהם שבעים תמרים, שני צדיקים פתמר יפרח בהם.

ובהם פתוב מה יפו פעמיק בנעלים בת נדיב, הנעלים שלה נעילת החג ונעילת הפסח, ולא צריך להראות לפני נעלים של חל, שהם שאור וחמץ, ועליהם אמר למשה של נעליך מעל רגליך, שתרומה וחלין כמו זה, לא צריך לערב תרומה עם קדש, וכן מלאכה של חל לא צריכה להראות לפני מלאכה של קדש, שהיא מלאכת הפהנים, וכן אש של חל לא צריכה להראות לפני אש של קדש, שכלם חל ואחרים קדש, ומשום זה צוה המבדיל בין קדש לחל.

שבחא דגופא, (שיר ז ח) זאת קומתך דמתה לתמר, ומאן דידיע שעור קומה דילה איהו ירית עלמא דאתי דאיהו ר', דאתמר ביה (ירמיה יז יג) מקוה ישראל יהו"ה, מקנה דאיהו קומה דילה שעור דילה, שעור קומה דא צדיק, דאתמר ביה (תהלים צב יג) צדיק פתמר יפרח, ועלה אתמר דמתה לתמר.

דאתמר בה, (שמות טו כז) ויבאו אלימה ושם שתיים עשרה עינת מים ושבעים תמרים, תרין עשר עינות אלן אינון תרין עשר פרקין, דאינון שית בתרין דרועין ושית בתרין שוקין, הדא הוא דכתיב (שיר השירים ה יד) ידיו גלילי זהב ממלאים בפרשיש, מאי בפרשיש בתרי שש, בתרין דרועין שית פרקין, וכן שית אחרנין בתרין שוקין, (שם טו) שוקיו עמודי שש, אלן אינון י"ב עינות מים. שבעים תמרים די בהון צדיק פתמר יפרח הא אינון חמש אצבעאן, ובהון תליסר פרקין, אינון ח"י, וכן ח"י ביד ימין, תלתין ושית, וכן ח"י ח"י בתרין רגלין, הא ע"ב, (אמר המגיה תימה כי הפרקן ארכסר ואיך אמר תליסר), שבעין דלהון שבעין תמרים, תרין צדיקי פתמר יפרח בהו.

ובהון פתיב (שם ז ב) מה יפו פעמיק בנעלים בת נדיב, נעלים דילה נעילת החג ונעילת הפסח, ולא צריך לאתחזאה קדם נעלים דחול, דאינון שאור וחמץ, ועלייהו אמר למשה (שמות ג ה) של נעליך מעל רגליך, דתרומה וחולין פגוונא דא לא צריך לאתערבא תרומה בקדש, וכן מלאכה דחול לא צריך לאתחזאה קדם מלאכה דקדש דאיהו מלאכת הפהנים, וכן אש דחול לא צריך לאתחזאה בשפת קדם אש דקדש, דכלהו חול ואחרנין קדש, ובגין דא מני המבדיל בין קדש לחול.

הנה ציון, שהיא השכינה, יוצאת בכל הקשויים שלה, וכל העולם מורים עליה באצבע, זהו שכתוב חזה ציון קרית מועדנו, והחמת יוצא מעטר אליה, וכל העולם אומרים צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו וביום שמת לבו. חתונתו - השכינה העליונה, שמתת לבו - השכינה התחתונה, היום של שניהם - העמוד האמצעי, המנורה הקדושה, הרי הפלה מקשטת לבעלה שהוא יהו"ה, בן המלך.

תקון שביעי

זהו תקון כ"ז

זהו בראשית ברא אלהים, בראשית אבא ואמא, יהו"ה אלהינו, ברא יהו"ה, בנם של האב והאם, אלהים הבת, ועליהם נאמר איש אמו ואביו תיראו, כבוד את אביך ואת אמך, אביך זה הקדוש ברוך הוא, אמך זו שכינה, היראה שלה - במצוות לא תעשה, הפבור שלה - במצוות עשה, וכל אלו שמקיימים מצוות עשה, נאמר עליהם פי מכבדי אכבוד, ועל אותם שעוברים על לא תעשה, עליהם נאמר ובזי יקלו. אמר המאור הקדוש: רבי רבי, ומהו פבור ובזיון לקדוש ברוך הוא במצוות עשה ולא תעשה? אלא ודאי כשהשכינה בגלות, כל מי שעושה מצוה להקים אותה מן הגלות, כאלו פבור את הקדוש ברוך הוא.

למך שהיתה לו קטטה עם הגבירה, וזרק אותה מהיכלו, והיא הלכה לשכינה, והלא כל מי שמקבל אותה בביתו ומכבד אותה, (ודאי שמכבד את המלך), ומכניס שלום בינה לבין בעלה, הלא כל

הא ציון דאיהי שכינתא נפקא בכל קשויין דילה, וכל עלמא מורין לה באצבע, הדא הוא דכתיב (ישעיה לג כ) חזה ציון קרית מועדנו, וחתן נפיק מעוטר לגבה, וכל עלמא אמרי (שיר ג יא) צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתונתו וביום שמת לבו, חתונתו שכינתא עלאה, שמתת לבו שכינתא תתאה, יום דתרוניהו עמודא דאמצעייתא, בוצינא קדישא הא פלה מתקשטא לגבי בעלה דאיהו יהו"ה, ברא דמלכא. (דף קמז ע"ב).

תקונא שביעאה

(זהו תקון כז)

דא איהו בראשית ברא אלהים, בראשית אבא ואמא, יהו"ה אלהינו, ברא יהו"ה, ברא דאבא ואמא, אלהים ברתא, ועליהו אתמר (ויקרא יט ג) איש אמו ואביו תיראו, (שמות כ יב) כבוד את אביך ואת אמך, אביך דא קודשא בריך הוא, אמך דא שכינתא, דחילו דילה בפקודין דלא תעשה, אוקירו דילה בפקודין דעשה, וכל אינון דמקיימי פקודי דעשה עליהו אתמר (שמואל א ב ל) פי מכבדי אכבוד, ואינון דעברין על לא תעשה עליהו אתמר ובזי יקלו. אמר בוצינא קדישא רבי רבי, ומה הוא אוקירו ובזיון לקודשא בריך הוא בפקודין דעשה ולא תעשה, אלא בודאי פד שכינתא איהי בגלותא, כל מאן דעביד מצוה לאקמא לה מן גלותא, כאלו אוקיר לקודשא בריך הוא.

למלכא דהוה ליה קטטה עם מטרוניתא, וארמא לה מן היכליה, ואיהי אזלת לגבי שכינהא, והלא כל מאן דמקבל לה בביתיה ואוקיר לה (ודאי אוקיר למלכא), ועאיל

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

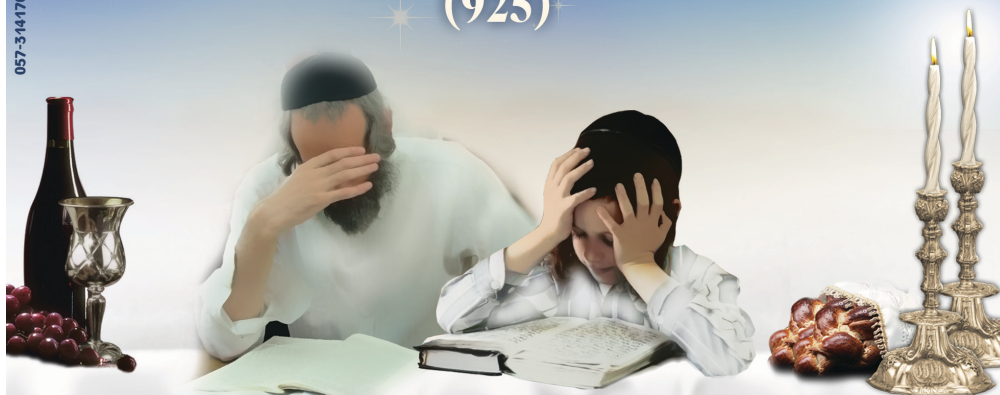
לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

מי שלמד תורת הסוד, זוכה להיות בגן עדן העליון,
ופותחין לו י"ג שערים של סודות אפרקמון המהוד
(זהר הקדש שור השורים (דף פ"ו ע"ב)

"זוהר השבת"
בגימטריה
אריכות ימים והיי עולם הבא
(925)

פנינו עוסקים: 1. 925-3141762-057

אבות ובנים